

1. Bij Oma op bezoek in het verzorgingstehuis.

Lieve Oma,

‘Hoe gaat het met uw rug? Kunt U ook krabben als het jeukt of kunt U er niet bij. Je mag mijn schoenlepel wel lenen. Dan kunt U er wel bij’.

Vroeger ving ik heel veel vis. Nu veel minder en dan alleen nog maar katvis. Soms een klein harinkje. Soms denk ik, was het nog maar zoals vroeger. Toen las ik ‘s nachts onbekommerd de Telegraaf. Als ik al lezende een probleem tegen kwam waar ik niet meteen uitkwam dan belde ik mijn vader op. Soms kon dat wel eens lastig zijn want hij lag in die periode aan het infuus. Hij was altijd heel nieuwsgierig. Onmiddellijk als de telefoon rinkelde kwam hij met een wilde beweging overeind en trok het infuus eruit. ‘Wat is er nu weer aan de hand, kun je me niet met rust laten?’. Hij zei altijd: ‘Je moet het brood bakken als het bruin is.’ Maar wat kan ik met een dergelijke uitspraak?

Pas geleden was ik bij McDonalds. Daar zag ik temidden van de donuts wilde zwijnen lopen. ‘Pas maar op, die beesten kunnen soms heel agressief zijn’ zeiden ze dan. ‘Met die grote slag tanden kunnen ze je behoorlijk zeer doen’. Altijd loop ik schade op als ik probeer te profiteren van onmogelijke dingen. ‘Krijg de ‘rambam’ roepen ze dan. Ik weet dan niet goed wat ik dan moet antwoorden. Het zal mijn schuld wel zijn. Mijn aanwezigheid roept nu eenmaal overal problemen op.

Grootspraak is niet goed. Daar zijn we het over eens. En rook verdwijnt snel als de mist optrekt. Veel vuurwerk geeft soms veel nazorg en niet iedereen is daarvan gediend. Ik probeer daarom altijd het midden van de weg te vinden. Waarom ik dan elke keer nog een bekeuring van de politie krijg weet ik niet. Misschien komt het wel omdat ik geen duidelijke keuzes weet te maken. Van die halfbakken houding houden de autoriteiten niet en dan weten ze niets beters te doen dan je maar meteen op de bon te slingeren. Die bekeuringen had ik overigens keurig betaald. Maar ze dachten van niet. Daarom zijn ze me komen halen en ik heb toen een paar dagen ten onrechte in de gevangenis gezeten. In de eenzaamheid van de afzondering ontstaan de meest briljante ideeën. De cipier schrijft als een waanzinnige mee wanneer de inspiratie me naar grote hoogten voert. Hij wil niets missen van mijn verhaal en dat alleen voor het geval dat...Je weet maar nooit. Zijn inspanning geeft mij de vage hoop dat mijn verhaal ooit nog eens een bepaald doel zal dienen. Die inspiratie komt op de meest onverwachte momenten naar boven, soms dwars door het brullende nachtbraken van de gedetineerden heen. ‘Boete, boete!’, schrijf ik dan op mijn lang niet meer vlekkeloze blazen. Wie kan al het afgeperste geld witwassen? Zal het nageslacht hier ooit nog iets van te weten komen? Vervliegen mijn misdaden als flarden rook en mist, soms even zichtbaar en dan vervolgens aan elk oog onttrokken, om daarna te eindigen in een zee van vergetelheid? Ik moet van al dat geleuter op oudejaarsavond niet veel hebben. Mensen voelen zich dan onzeker over wat komen gaat en kruipen dicht bij elkaar. De onzin die dan wordt uitgekraamd schijnt haast grenzeloos te zijn. Ze weten over het oude jaar niets te zeggen en ze hebben over het nieuwe jaar nog niet eens een ogenblik nagedacht. Ik stap liever in mijn nieuwe kostuum rechtstreeks het nieuwe jaar in. Alle ballast van het vorige jaar kan ik dan in een keurig afgedankt pakketje achter me laten. Ik zorg intussen wel goed voor mijn vrienden. Soms zijn ze stom dronken op de meest onverwachte momenten.